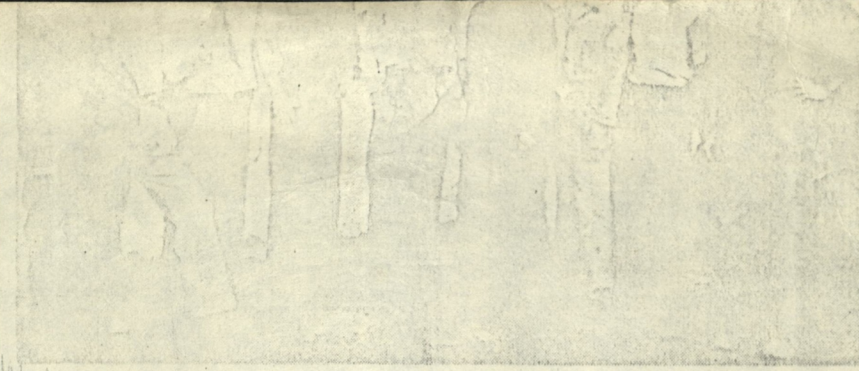

...ниче баядия,
...ниче за лишеи от
...на след тази мол
...рон в читалищно
...не, литературно-музи
...на. Между другите
...ваго.
Яворов. Рецитира Ни
...не се бяхме слушали
...ните редци и очак
...тази рецитация,
...салон ба палеи. На
...ци пред рамната кад
...седяха „брадите“
...ме, тогава михайло
...вно.
...празната, потнава п
...да явях лич и оза
...схва, но мъжествена
...Ванцаров. Лицето е
...слабо прорасла
...ва вис тежка перу
...лау, на десния крак,
...се издига високо и
...рвен, но пътен глас
...рилите думи:
...и в греска, „
...тихо, тихо. Само зло
...ициане на веригата,
...пригнати слова.
...пламнали очи,
...но — няма сън“.
...тихо, страшно тихо.
...и по невидимите
...прининовено слово
...ената струи на без
...орова поезия. Затвор
...ищата изляко е пленя
...и всеки стих, вся
...ка, която ражда зло
...ръкдисалата вери
...душната и я извъ
...страстен конек
...овешка свобода.
...и проливаче, бичу
...ше, словото на рече
...дато тежки ками
...ждавяда за влага
...ригната тишина на
...рически от ръкопис
...но“. Само предната
...рамната само „брат
...но, неестествено
...и неспособно се
...никога иници ре
...побора или смърт“
...кадавичие отпече
...Томе Делчев, отпа
...и спонсоривето на
...през устата на нови
...младци.
...Томе над ласкати и
...венеи му завидях
...спят.
...и, МИЛАДИНОВ
...ИСКЕ

София 1940 г. Никола Ванцаров с персонала на Сърбския старшияс.

Сърцето му беше пълно с любов...

Още през първата половина на 1935 г. аз знаех, че във фабрика „Балабанов“ работеше Никола Ванцаров като организиран член на Партията. Пряхих няколко пъти опити да се срещна с него, но не успях. Вместо с него се свързах с един негов другар — готвач в казиното на фабриката, млад, мургав, много име не си спомням. До този момент не се бях срещал лично с Никола Ванцаров. През 1935 г. отговориха ми по антиагонично-пропагандната работа към окръжния комитет на БКП в Дилина Балабанов. Там ми определиха среща с Никола Ионков Ванцаров, окъдето заедно с него и Васил Котев Стоянов от с. Стоб трябваше да отидем на конференцията.

Местото на срещата бе определено при мостчето на теснолинейката между с. Пороминово и с. Стоб, под което минава напоителен канал за диланте на с. Стоб. Тук трябваше да се срещнем с Ванцаров следобед. Останал ме на си и майка си да видят избавния топик и замивах за срещата. Стигнах до мостчето, вляках се под въпроса: риване. Беше угорена и парелата Ванцаров трябваше да държи в ръцете си вестник „Зора“, а аз вестник „Заря“. Освен тези вестник бяхме и определена пароча с думи. Отминавах няколко пъти мостчето на теснолинейката в посока на с. Пороминово на около 200 метра, връщах се пак няколко пъти, но него го нямаше. Почнах да губя търпение, тъй като до мястото на конференцията имаше около 30 км път.

Най-сетне забелязах срещу мен да се завалява шивка. В ръцете си държеше вестник, но какъв, не можах още да разпозная. Това, че държеше вестник, ме караше да мисля, че е той, но какъв е вестникът. Налягах срещу мен, като че ли нарочно обрива така вестника с

първата странича към мен, за да прочета заглавието му и давам вид, че четя последната странича. Четните му погледи към мен обаче го издаваха, че не му е толкова интересно. „А аз в същото положение държех вестник „Заря“, когато се доближихме на по-близо разстояние, видях, че той държи не вестник „Зора“, а вестник „Мир“. Това ме усмили. Фактът обаче, че вестникът се държеше така, че да го видя аз, ме успокоиха. Срещнахме се, проведяхме го се изгледахме, без нито един да каже пароча. Заминахме се. Така се случи, че димжейки се в обратни посоки аз известно разстояние едновременно се свързах и се обривахме един срещу друг и продължително се гледахме. Аз се върнах обратно, настигнах го и го запитвах къде отива. Той ми каза, че отива към с. Стоб. От парол не стана нужда. Разбрахме се, така да се каже, на открит текст.

Минахме през с. Стоб, взехме Васил Котев Стоянов да през завалята покривина на с. Рива стъпихме на „бел път“ който водеше за „Фенерка“.

С такава прекрасен другар като Никола Ванцаров да пътуваш не шест часа, а шест дни, пак няма да ти се види изморителен път. Ние говорехме по различни въпроси, така и си и по тона, кой какви книги е чел и там подобни. Той ми каза, че написала стихотворения, някои от които били поместени вече в някои вестници. Също ми каза, че е написал нещо, което обеща да ми даде в ръкописен вид, да го прочета и си дам мнението.

По-късно ми даде ръкописа, написан в тетрадка от около сто листа. След като му го върнах, той ме заведе за мнението ми. Аз се изчервах от срам и му

признах, че не съм го чел, като го помодах да ме извини за тази ми постылка. Предполагах този ръкопис да е бил „Дедата вълна“, но не съм сигурен.

Стъмни се вече. Ние пристигнахме близо до района на конференцията. Тук при една чешма ни чакаха двама другари, които ни заведоха на самото място. Бяха времена на идеализъм и революционна романтика. Другарите — пошати и неупотребени — не можаха да се напикаваат, не искаха да спят, макар че стана вече късна нощ и всички бяха изморени. Сърцето на Ванцаров беше претъпкано с любов към всички тези другари, към великото дело, което ги беше събрало тук във „Фенерка“. Това личеше от разряна на лицето му, от оживените разговори, които водеше той с посвещен от нас.

На другия ден сутринта започна конференцията. Представител на партийната организация във фабрика „Балабанов“ бе Никола Ионков Ванцаров, който трябваше да докладва за състоянието на партийната работа сред работниците във фабрика „Балабанов“.

Неговият доклад бе добър. Накратко той описа съществуващите условия, при които работеха работниците във фабриката, какви форми на работа е прилагала партийната организация сред работниците и резултатите от тази работа. Той докладва в съответствие с изнесенния доклад от секретаря на окръжния комитет, какви условия за преодоляване от партийната организация има във фабриката.

Докладът бе изслушан с внимание от окръжната партийна конференция. В изразите си Ванцаров умно трябваше и чужди думи. Не си спомням във връзка с какво той употреби думата „кондензирана форма“ и председателстващият конференцията Атанас Георгиев му обър

на внимание да не употребява чужди думи, а да говори на достъпен, разбран за всички език.

Той се извини и продължи.

Конференцията завърши своята работа. Основният въпрос тук бе да се преодолее сектанството, което ни откъсваше от широките народни маси, и да се навлезе в масовите организации, в които членуват чуждите работници. Секретарят на окръжния комитет на БКП възложи на Никола Ванцаров задачата да отговори пред окръжния и районния комитети на БКП за партийната работа не само във фабрика „Балабанов“ в с. Котериново, но и за работата сред всички работници по обектите на акционерното — дружество „Грантолд“, разположено по теснолинейка на р. Рилска. От този момент Ванцаров бе включен в състава на районния комитет на БКП в с. Стоб.

Ванцаров беше рядко скромен и тих другар. Той дружеше особено много с един работник от фабриката в с. Котериново, който се казваше Христо Исаков. Исаков се възхищаваше особено много на Ванцаров, който той казваше, заедно с от който той се бе научил, че спасеният на работническата класа е в нейната борба против буржоазията под ръководството на БКП.

Никола Ванцаров изнасяше по селата, влизани в Рилския районен комитет на БКП, доклади на литературни теми, като чрез тях се стремеше да буди политически съзнание на слушателите.

През 1936 г. Ванцаров замина за София и тук той намери своята най-подходяща среда сред политически-комунистични, класови и оформи като един от най-добрите български политически-революционери, като участваше в същата организация и участва на прета-революционер Христо Ботев.

Полк. Ас. ВАСЕВ

3
...вестника
...сочено
...дима, обсе
...ви, качес
...на високо
...На как
...мляна? С
...„Академ
...БОИСС и
...и учаща
...орган. То
...тори-кому
...дат отгов
...ника да и
...вестника,
...лит.От ед
...се вижда,
...датори и
...„Литерату
...Спасов. В
...силев. Не
...липов и д
...арх. ед. С
...Разбира с
...Емил Шел
...Ванцаров
...ти от пол
...критик“.
...да редак
...нията и р
...Воден
...а Шенерд
...водство.
...вестникът
...озен, по-а
...явяват н
...ли-комуни
...Твърде
...разкрива
...тик“ става
...да обрив
...ния на
...сигурност
...ния над
...1941 г. м
...дната, „и
...ност“, и
...ието м
...седмични
...„Литера
...З. П. Т
...броя (се
...10 до 11
...мухисти
...от пори
...работи
...достъп
...кази, с
...научни
...ки, реп

...Од
...твор
...рево
...пове
...на че
...лю-м
...летен
...песни
...чека
...тория
...изаве
...четат
...се на
...дежит
...естрали

...Имет
...Гол с
...и блан
...бите не
...и че от
...ялостен
...декия
...толон
...дипл
...ини
...което
...вата с

...зем
...ко
...то

...не м
...та в
...и

ТА РОМАНТИКА
НА ВАНЦАРОВ

Тая романтика, която направил и смъртта красива и желана, когато се приема в мисълта на извала. Тая романтика, която видя да се в едно минало, което трябва да бъде. Кольо даде нови възможности на поезията, пренебрегвайки моралните ценности, подведе под нова стъпка — стъпката на революционния ледник, на себестроичния, постъпката на хората, даже

ров говореше на група свои познати, че мечтаете да загине в Балкана, като партизанин. Тая негова мечта е обградена в стихотворението „Песен“ (Въз готата — враг степен). Пришлите му П. Каза, вероятно на мента: „Гласности Ти не умреш така, както тишини в стиховете си. Не те отневат от киданта примори и не виден на бялото път, че те раз